

Bouřka

Panovala černočerná tma. Ani hvězdy na nebi nezářily. Vše působilo tajemně. Především les, který ožíval nočním životem.

Na větvi mohutného stoletého dubu seděla sova Eva. Občas zahoulkala, jinak tiše sledovala, co se v lese děje. Její obrovské žluté oči a uši pod načechraným peřím zachytily i ten nejmenší pohyb. Suché větvičky praskaly a listí šustilo pod tlapkami zdejších obyvatel. Veverky jako tmavé stíny hopsaly v korunách stromů a nad nimi poletovali netopýři.

Zničehonic se z mraků spustil liják. Nebe bylo temné, ale mraky nadýchané jako cukrová vata. Přesto kapky pleskaly o listí a foukal silný vítr. Blesky protínaly oblohu a hromy burácely. Bouřka sílila.

Jeden blesk zazářil a udeřil do skály za lesem. Silně a tak hlasitě, že se i krtci pod zemí polekali. Pevná a vysoká skála to nevydržela. Začala praskat. Vytvořila se v ní trhлина tenká jako provázek, táhla se od vrcholku k zemi a vytékala z ní voda. Zatím jen malý, přesto nebezpečný pramínek. Proudil do tůňky a odtamtud potůčkem do lesa. I kdyby déšť ustal, hrozilo, že voda les za pár dnů zaplaví.

To se nesmělo stát! Sova Eva si nebezpečí uvědomila hned, jakmile utichly hromy. Bouřka netrvala dlouho. Nebýt katastrofy se skálou, ráno by si na ni nikdo ani nevzpomněl. Ale pramen ze skály vytékal a zpráva o něm se šířila od jednoho zvířátka ke druhému.

„To je hrozné!“ naříkala liška a běžela za sousedem jezevcem. „Už jsi slyšel, co se stalo v lese?“

Nedaleko od nich to probírali i zajíci. V houfu pádili přes kapradí a přeskříkovali se: „Utíkej, kdo můžeš! Brzy to tu zaplaví voda!“